ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὄχι, φώναξε ὁ Ἀνδρέας, ἡ Ρόζα δὲν θὰ πεθάνη!...

Ἡ Λαμπίραινα τὸν κύτταξε περίεργα.

— Ναί, κυρία, συνέχισε ὁ ξωγράφος, θὰ σωθῆ, θὰ τὴν σώσουμε. Εἶπατε πὼς πρέπει νὰ γίνη μετάγγισις αἵματος. Πῶς χρειάζεται γιὰ τὴ θυσία αὐτὴ κάποιος ποὺ νὰ προσφερθῆ πρόθυμα, κάποιος ἄνθρωπος νέος καὶ γερός. Λοιπόν, κυρία, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμ' ἐγώ!...

Τὰ μάτια τῆς Λαμπίραινας ἄστραψαν.

— Σεῖς! εἶπε.

— Ναί, ἐγώ, κυρία. Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα νὰ δεχτῆτε τὴν προσφορά μου, νὰ μὴ μοῦ πῆτε ὄχι.

Ἡ Λαμπίραινα εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Τὸ θάρρος, ἡ εὐγένεια, ἡ γενναιότης τοῦ νέου τὴν κατέπλησσαν. Συγχρόνως ὅμως σκεφτόταν καὶ τὸν ἄντρα της. Θὰ τὸ δεχόταν ποτὲ αὐτὸ ὁ Λαμπίρης, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κόρης του; Θὰ δεχόταν τὴ γενναία προσφορὰ τοῦ νέου; Δὲν θἄταν αὐτὸ σᾶν ν' ἀνεγνώριζε τὸ σύνδεσμό τους; Δὲν θὰ ἤτανε σὰν ἀραβῶνας μεταξὺ τῶν δυὸ νέων; Ἀραβῶνας ἱερός, ἐφ' ὅσον ὁ Γαλάζης θἄδινε τὸ αἷμα του, τὴ ζωή του γιὰ τὴ Ρόζα;...

Ὁ Γαλάζης παρεξήγησε τὴ σιωπὴ τῆς Λαμπίραινας καὶ τῆς εἶπε δειλά:

— Διστάζετε, κυρία;

Ἡ μητέρα τῆς νέας ἄπλωσε τὸ χέρι του, τὸ σφιξε μέσα στὰ δικά της καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔδανείτο ἀπὸ συγκίνησι, ποὺ ἐπάλλετο ἀπὸ πόνο:

— Ὄχι, δὲν διστάζω, μὴν τὸ λέτε αὐτό. Θὰ δίσταζα προχειμένου γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου; Φοβοῦμαι μονάχα. Φοβοῦμαι, παιδί μου, φοβοῦμαι πολὺ μήπως...

— Μήπως ὁ σύζυγός σας ἀρνηθῆ τὴν προσφορά μου; συμπλήρωσε ὁ Γαλάζης.

— Ναί. Αὐτὸ εἶνε... Μὰ ἀκοῦστε με, ἀκοῦστε με καλά. Ὅ,τι κι' ἂν γίνη, ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, ἐγώ, ἡ μητέρα τῆς Ρόζας, ἐγὼ ποὺ τὴν ἔφερα στὸν κόσμο, ποὺ τὴν μεγάλωσα μὲ τόσες λαχτάρες, ποὺ τὴν κλαίω αὐτὴ τὴ στιγμὴ, σᾶν νἄναι πεθαμένη, ἐγὼ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια σου, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλοσύνη σου...

Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει.

Τὰ γόνατά της ἔτρεμαν.

Μολαταῦτα σηκώθηκε ὀρθὴ καὶ σφίγγοντας πάντα τὸ χέρι τοῦ Γαλάζη μέσα στὰ δικά της, συνέχισε:

— Δὲν σᾶς ἤξερα, δὲν ἤξερα ποιός εἶσθε, πρὸ μιᾶς ὥρας μποροῦσα καὶ νὰ σᾶς κατάραστῶ. Τώρα ὅμως σᾶς λέω μέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου: «εὐχαριστῶ». Σᾶς ὀνομάζω παιδί μου. Κι' ἀκόμα σᾶς ὑπόσχομαι, ἂν ἡ Ρόζα ζήση, νὰ γίνη δική σας, γυναίκα σας!...

— Ὦ, κυρία, κυρία, σᾶς εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ὁ Ἀνδρέας κι' ἔσκυψε πάλι καὶ τῆς ξαναφίλησε τὰ χέρια.

Ἄξαφνα ἀκούστηκαν γρήγοροι βηματισμοὶ στὸ διάδρομο. Κάποιος ἐρχόταν. Ἡ Λαμπίραινα ξανακάθησε στὴ θέσι της. Ὁ Ἀνδρέας τραβήχτηκε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου.

Ἦταν ὁ Λαμπίρης.

Μπῆκε μέσα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα. Πλησίασε τὴ γυναίκα του καὶ τῆς ψιθύρισε μιὰ λέξι, μιὰ μόνη λέξι, μιὰ λέξι τρομερή, ἀπαίσια:

— Πεθαίνει!...

Περίμενε νὰ δῆ τὴ γυναίκα του νὰ σωριάζεται κάτω σκοῦζοντας ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία της, περίμενε νὰ τὴν δῆ νὰ θρηνῆ καὶ νὰ δέρνεται. Μὰ δὲν συνέβη τίποτα τέτοιο. Ἡ Λαμπίρωνα τινάχτηκε ὀρθή, στάθηκε μπρός του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρή, ἐπιδλητική:

— Ὄχι, δὲν θὰ πεθάνη, θὰ τὴ σώσουμε!

Ὁ Λαμπίρης νόμισε πὼς ἡ γυναῖκα του τρελλάθηκε. Θέλησε νὰ πῆ κάτι, μὰ ἡ Λαμπίραινα δὲν τὸν ἄφησε:

— Νώτη, τοῦ εἶπε, θέλεις νὰ σώσης τὸ παιδί σου; Θέλεις νὰ μὴν πεθάνη ἡ Ρόζα; Μίλησέ μου, τὸ θές ἢ θέλεις νὰ τὴ σκοτώσης;

— Γυναῖκα!... Τρελλάθηκες;...

— Ὄχι, Νώτη, δὲν εἶμα τρελλή. Ξέρω τί λέω. Σοῦ εἶπαν πὼς πρέπει νὰ γίνη μετάγγισις αἵματος στὴ Ρόζα. Σοῦ εἶπαν πὼς ἔτσι θὰ τὴν γλυτώναμε ἴσως. Ἔτρεξες νὰ βρῆς γι' αὐτὸ τὸν ἀδερφό της, μὰ δὲν τὸν βρῆκες. Ἔτσι ἦταν μοιραῖο, Νώτη, ἔτσι ἦταν γραφτό. Δὲν τὸν βρῆκες. Μὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε ἀπ' ἄλλον δρόμο τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ μας. Μὴ τὴν ἀρνηθῆς, Νώτη, μὴν πῆς ὄχι. Σ' ἐξορκίζω στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή... Ὁ κύριος ἔμαθε τί συμβαίνει, ξέρει πὼς ἡ Ρόζα κινδυνεύει, ξέρει τί τῆς χρειάζεται γιὰ νὰ σωθῆ καὶ προσφέρεται νὰ δώση τὸ αἷμα του γιὰ τὴ ζωή της, γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μας...

Ὁ Λαμπίρης, ποὖχε πάρει τὰ λόγια τῆς γυναίκας του γιὰ παραμιλητό, πάνω στὴν παραζάλη τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισιᾶς της, κατάλαβε τώρα γιατί τοῦ μιλοῦσε, γιατί τὸν παρακαλοῦσε ἔτσι...

Γύρισε πρὸς τὸ Γαλάζη καὶ τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὥς κάτω. Τὸν κύτταζε ἔτσι ὥρα πολλή, χωρὶς νὰ μιλάη...

Ὁ Γαλάζης χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ περίμενε μ' ἀγωνία.

Ἡ Λαμπίραινα ὅμως ἀνυπομονοῦσε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἄπλωσε τὸν ἄντρα της ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοῦ φώναξε:

— Μὴ διστάζεις, Νώτη. Δέξου... Δέξου, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω... Κάμε το γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου...

Ὁ Λαμπίρης ἐδίσταζε ἀκόμα. Κρατοῦσε σφιγμένα τὰ δόντια του καὶ κύτταζε, κύτταζε πάντα τὸν Ἀνδρέα, χωρὶς νὰ μιλάη, χωρὶς νὰ λέη οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Τί γινότανε στὸ μυαλό του; Τί πάλη γίνοταν στὴν ψυχή του;

Μάταια ἱκέτευε καὶ παρακαλοῦσε ἡ γυναῖκα του. Φαινόταν σὰν νἄχε μαρμαρώσει ἐκεῖ στὴ θέσι του, σὰν νἄταν ἀπὸ ξύλο.

Θἄφηνε λοιπὸν τὸ παιδί του νὰ πεθάνη, ἔτσι ἀπὸ ἕνα του πεῖσμα, ἀπὸ ἕνα του καπρίτσιο; Δὲν τὸν συγκινοῦσε λοιπὸν ἡ θυσία τοῦ νέου;

Ἡ ἱκεσίες τῆς Λαμπίραινας συγκίνησαν τὸν Γαλάζη. Κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ παρακαλέση κι' αὐτός, πὼς ἔπρεπε νὰ προσπαθήση νὰ συγκινήση τὴν πέτρινη καρδιὰ τοῦ Λαμπίρη.

Μισογονάτισε τότε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή:

— Κύριε Λαμπίρη, σᾶς παρακαλῶ, δεχθῆτε τὴν προσφορά μου, λησμονῆστε τα ὅλα, γιὰ τὴν κόρη σας, μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ πεθάνη!...

—Λησμονῆστε τα ὅλα γιὰ τὴν κόρη σας, μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ πεθάνη...

Μὰ οὔτε ἡ παράκλησι τοῦ νέου ἔκαμε τὸ Λαμπίρη νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι.

Ἕνα σκούξιμο πόνου μαζὺ καὶ λύσσας ξέφυγε τότε ἀπ' τὸ στῆθος τῆς Λαμπίραινας. Ἄρπαξε τὸν ἄντρα της ἀπ' τοὺς ὤμους, τὸν σκούντησε δυνατὰ καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἂν ἀφήσης τὸ παιδί σου νὰ πεθάνη, θὰ δώσης λόγο γι' αὐτὸ στὸ Θεό, θὰ δώσης λόγο στὴ δικαιοσύνη. Ποτέ... ποτὲ δὲν θὰ κοιμηθῆς ἥσυχα στὴ ζωή σου, παντοῦ θὰ σ' ἀκολουθάη ἡ κατάρα καὶ τὸ ἀνάθεμα. Θὲς νὰ γίνης δυὸ φορὲς φονιᾶς τῆς κόρης σου;...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς γυναίκας του ἔκαμαν βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν Λαμπίρη. Τοῦ ἄγγιξαν τὴν πληγή, τὸν ἤτύπησαν στὴν καρδιά, τὸν ἔκαμαν νὰ σκεφτῆ ψυχραιμότερα...

Ἔτσι ἦταν βέβαια... Ἡ γυναῖκα του εἶχε δίκηο. Ἂν ἄφηνε νὰ πεθάνη ἡ κόρη του, θἄταν σὰν νὰ τὴ σκότωνε δυὸ φορές. Κι' ἀκόμα τὸ σκάνδαλο θὰ ἔσπαγε τρομερὸ ἐναντίον του. Τὸ σκάνδαλο κι' ἡ συμφορά. Ἡ καταχραωγὴ τῆς κοινωνίας. Ἡ ἐπέμβασι τῆς δικαιοσύνης. Ἡ δίκη, ἡ ἐφημερίδες, ἡ ντροπή, ἡ καταδίκη, ἡ φυλακή, ὁ ἠθικὸς θάνατος!...

Ναί, ἔπρεπε νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι. Ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήση. Μὰ αὐτὸ ἀκριδῶς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ λυσσάη ἀπὸ θυμό. Νὰ δεχθῆ τὴν προσφορὰ τοῦ νέου; Ἦταν σὰν νὰ τὸν συγχωροῦσε γιὰ ὅλα, σὰν νὰ τοῦλεγε: «—Σ' εὐχαριστῶ! Ἡ Ρόζα εἶνε δική σου!» Ἀ, γιατί νὰ μὴ βρίσκεται πουθενὰ ὁ γυιός του; Γιατί νὰ μὴν παρουσιάζεται ἄξαφνα; Ἀπὸ τί δύσκολη θέσι θὰ τὸν ἔδγαζε! Μὰ δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ νὰ περιμένη πειά. Ἡ ζωὴ τῆς κόρης του κρεμόταν ἀπὸ μιὰ τρίχα. Ἔπρεπε νὰ πάρη ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του...

(Ἀκολουθεῖ)